

הרי את מקודשת לי

שנינו בברייתא (כתובות טז): כיצד מרקדין לפני הכלה. השאלה, כיצד מרקדין לפני הכלה? נידונה בין ב"ש וב"ה: ב"ש אומרים: כלה כמות שהיא, וב"ה אומרים: כלה נאה וחסודה. בהמשך הברייתא מבארת המחלוקת: אמרו להן ב"ש לב"ה, ומה יהיה אם הכלה חגיגרת או סומא, האם גם אז ישבחה שהיא כלה נאה וחסודה? והרי התורה אמרה: "מדבר שקר תרחק" וב"ה השיבו: לדבריכם מי שלקח מקח רע מן השוק, ישבחנו בעיניו או יגננו בעיניו? הרי אומר ישבחנו בעיניו. כלומר, הרי החתן כבר נשא את הכלה, ומה טעם לכך שיגננה אותה בעיניו?

מחלוקתם היא בבאור טעמו של האיסור לשקר. ב"ש סוברים שהטעם הוא מפני שהשקר הינו דבר רע ומגונה, ולפיכך, אסור לשקר, ואילו ב"ה סוברים שהשקר עלול לגרום לתקלות ולבעיות שונות, וזו הסיבה שאסור לשקר. ולפי זה, מובנת היטב מחלוקתם לענין "כיצד מרקדין לפני הכלה". ב"ש אומרים שהיות והשקר הוא עצמו רע, אין לעשות בו שום שימוש אף אם הוא נועד למטרה טובה, כגון לשבח את הכלה ולהאהיב אותה על החתן. לעומתם ב"ה סוברים שהשקר עצמו אינו דבר רע, אלא שבמקום שהוא גורם לתקלות אסרו אותו. אולם כאשר השקר מביא לתוצאה טובה כגון שמשבחים את הכלה בפני החתן, אדרבה טוב לעשות כן.

ספר "ומתוק האור נישואין" בשם ספר "כרם חמד"

מנהגי החופה כסדר עבודת הכהן גדול

בספר "אגרא דבי הלולא", מונה ומפרט את מנהגי החופה, שדומים לסדר עבודת הכהן הגדול ביום הכיפורים, "וכחתן יכהן פאר": שתי כוסות שתחת החופה, כנגד שני השעירים, האחד לה' והאחד לעזאזל. על הכוס האחד מברכים ברכת ארוסין ונישואין, ואת הכוס השני שוברים בסוד שעיר לעזאזל, פח נשבר ואנחנו נמלטנו. שתי מזיגות היין, לברכת הארוסין ולברכת הנישואין, כנגד שתי הזאות הדמים שהיזו לפני הכפורת והפרוכת, אחת למעלה ושבע למטה, וכן בחופה ברכה אחת של ארוסין ושבע ברכות אחר הקידושין. קריאת הכתובה והברכות, כנגד קריאת הכהן גדול ביום הכיפורים. שני השושבינים שמלווים את החתן כנגד שני שושביני הכהן גדול, הסגן בימינו וראש בית דין בשמאלו. השולחן דומה למזבח, האכילה לקרבן, השתיה לנסכים, והמנגנים בכלי זמר כנגד הלויים שהיו משוררים בבית המקדש. אפשר להוסיף, שסעודת הנישואין לאחר החופה, היא כנגד היום טוב

הרי את מקודשת לי

חז"ל מתארים במקומות רבים את הקשר האמיץ שבין הקב"ה לעם ישראל, הדומה ליחס שבין חתן לכלה. כהמשך לדברים מבאר בעל ה"מגלה עמוקות", כי תיבת 'לי' שבפסוק "והייתם לי סגולה מכל העמים" (שמות יט. ה), מרמזת לתיבת 'לי' של "הרי את מקודשת לי". רבי צבי אלימלך שפירא, מבאר מפני מה התיחדה דוקא מילת 'לי', לסמל את הקידושין שבין ישראל לאביהם שהשמים: האות 'ל' הוא האות הגבוהה ביותר מבין כל האותיות, ומורה על הקב"ה הגבוה מעל גבוה. לעומת זאת, האות 'י' היא הקטנה שבכל האותיות, והיא כנגד עם ישראל שהוא מיעוט בעולם. כפי שנאמר: "לא מרובכם מכל העמים חשק ה' בכם ויבחר בכם כי אתם המעט מכל העמים" (דברים ז. ז), על כן, כאשר האותיות 'ל' ו'י' מצטרפות יחד, הן מורות על הקשר האיתן הכרוך בין קודשא בריך הוא לישראל.

כן מוצאים אנו שלאחר חטא העגל, אמר הקב"ה למשה: "ועתה הניחה לי ויחר אפי בהם ואכלם ואעשה אותך לגוי גדול" (שמות לב. י), כלומר באותה עת ביקש הקב"ה להניח את ה'לי' ולבטל חלילה את הקידושין בינו לישראל. יש להוסיף על הדברים: כי כאשר החתן אומר לכלה: "הרי את מקודשת לי", הוא מרמז בכך כי הוא וכלתו זוכים להצטרף עתה בשלמות, ולהתקשר עם הקב"ה, שהרי "איש ואשה זכו שכינה שרויה ביניהם", ועל ידי כן מתקיים בהם מאמר הכתוב: "והייתם לי סגולה"

ספר "ומתוק האור נישואין"

קידושין בטבעת דוקא

בספר "אוצר המנהגים", הביא שני טעמים מדוע נהגו לקדש דוקא בטבעת ולמה לא בכסף? בחינוך (מצוה תקנב) ביאר כי הטבעת עומדת תמיד לנגד עיני האשה, ותזכיר לה תמיד שהיא נשואה. הגר"א (אבן העזר סי' כז) הביא על פי תיקוני הזוהר הקדוש, שטבעת הנישואין סגורה מכל קצותיה, לרמז שבנישואיה נאסרה על כל העולם.

בספר "אגרא דבי הלולא" מובא בשם "השל"ה הקדוש": הטבעת היא כעין האות י. כאשר החתן פושט את ידו כדי לתת את הטבעת לכלה, והכלה פושטת את ידה כדי לקבל את הטבעת, הרי זה כמו שני ה'. לאחר מכן מושיטה הכלה את האצבע כדי לקבל את הטבעת עליה, והרי זה כמו ו', נמצא כי שם הוי"ה נשלם במעשה הקידושין.

כיצד מרקדין לפני הכלה? טעמה של מחלוקת

שהיה עושה הכהן גדול לאוהביו בשעה שיצא בשלום
מן הקודש (יומא ז. ד.)

ספר "ומתוק האור נישואין" בשם "אגרא דבי הלולא"

חמישה קולות, כנגד חמש מוצאות הקול

ואמר רבי חלבו אמר רב הונא: כל הנהנה מסעודת חתן ואינו משמחו עובר בחמשה קולות, שנאמר: "קול ששון, קול שמחה, קול חתן וקול קלה, קול אומרים הודו את ה' צבאות" (ירמיה לג), "ואם משמחו מה שכרו, אמר רבי יהושע בן לוי: זוכה לתורה שנתנה בחמשה קולות (ברכות ו:): המהרש"א בחדושי אגדות, מפרש את ענין חמשת הקולות שנאמרו בשמחת חתן, שהם כנגד חמשה מוצאות הקול. הקול והאותיות מתחלקים לפי מוצאן, הפה, הלשון, השיניים, החיך והגרונן, והן הן האותיות שהתורה נתנה בהן. וזה שאמר, שראוי לשמח חתן וכלה בקול הדיבור, הכולל ה' הקולות שאמרנו, כמו שכתוב: "אגרא דבי הלולי מילי", רצה לומר, לשמחו במצוה, בדיבור של מצוה, להזכיר חסדי המקום בבריאה לקיום העולם, והוא שסיים באמרו: "קול אומרים הודו לה'", שקולות השמחה יהיו בשבח המקום. ואמרו שאם משמחו זוכה לה' קולות של תורה, כי נתניתו היתה יום שמחת לבו, וחתונתו עם ישראל. והה' קולות שהן ה' מוצאי הדיבור, באותיות של תורה, שניתנה בסיני, והם קיומו של עולם, כמו שכתוב (ירמיהו לג, כה): "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי". ואמרו חז"ל (עבודה זרה ג.): מלמד שהתנה הקב"ה עם מעשה בראשית ואמר: אם ישראל מקבלין את התורה מוטב, ואם לאו אני אחזיר אתכם לתוהו ובהו.

ספר "ומתוק האור נישואין"

אשה חכמה יראת ה', היא תתהלל

נאמר בפסוק (משלי לא. א): "אשה יראת ה' היא תתהלל". לכאורה נראה כי תבת "היא" מיותרת. אולם יש לבאר כי כאשר אנו רואים אדם ירא שמים, אין לדעת האם מעלתו נובעת מצד עצמו או מצד רעייתו, ויתכן שאשתו היא המשפיעה עליו לעסוק בתורה ולהיות ירא שמים, ולכן אותה ראוי להלל. אבל כאשר אשה היא יראת שמים, אין ספק כי מקור מעלתה היא מצד עצמה, וטעם הדבר, כי דרך העולם, שהאשה משפיעה על בעלה יותר מאשר הבעל משפיע אל אשתו. על כן אמר הכתוב: "אשה יראת ה' היא תתהלל", כי כאשר האשה יראת ה', בודאי שהשבח וההלל ראויים לה.

רב עזרא עטיה זצ"ל

הלכה: מנהג שבירת הכוס

מנהג שבירת הכוס בגמר השבע ברכות שתחת החופה, נועד לשם עגמת נפש על חרבן בית מקדשינו, ולהעלות את ירושלים על ראש שמחתינו. ולכן אין להכריז 'מזל טוב', מיד בעת שבירת הכוס, אלא ימתינו איזה רגעים אחר שבירת הכוס. ורק כאשר סיימו את מעמד החופה,

אומרים לחתן ולכלה מזל טוב, באופן שלא יראה שאמירת מזל טוב קשורה לשבירת הכוס. המנהג הוא לשבור כוס זכוכית, מכל מקום אם אין שם כוס זכוכית לשבירה, יכולים לקיים את המנהג בשבירת כוס חרס. אין צריך שהכוס יהיה של החתן קנין כספו. אין להקפיד לקחת כוס שהוא בלאו הכי סדוק וכדומה, אלא יכולים לקחת כוס שלם, שאין בזה בל תשחית. ואדרבה גדול הרעיש על אותם שמביאים כוס פגום כדי לשוברו.

ספר "חופה וקידושין" על פי ילקוט יוסף "שובע שמחות"

פתגם: העיניים מצמצמות ומגבילות את מיטות הראיה של עיני השכל.

ספר "שמחה"

חקירה: קידושין

האשה קנויה לבעלה (קניין) או שאסורה לשאר העולם (איסור) (קובץ שיעורים ח"ב כז. כתובות ב תד"ה מצא בתירוק השני, תוס' הרא"ש ותוס' הרשב"א: כשדהו עבדו שורו וחמורו. **ספר "קובץ יסודות וחקירות"**

סיפור: חזרה הקושיא למקומה

עני אחד נכנס אצל רבי דוד' מטלנא ואמר לו: רבי יש לי קושיא שאני מתקשה בה: מה נאכל? הסתכל רבי דוד בפניו הכחושים והמורעבים של עני ואמר: אתרץ לך את קושייתך. ותוך כדי דיבור הוציא מטבע מכיסו ונתנה לו. למחר חזר העני ואמר בעיניים מושפלות: רבי התירוק שקיבלתי ממנו אתמול כבר לא נותר ממנו כלום והקושיה חזרה למקומה.

ספר "חד וחלק" חלק א' (דף קב)

מזל טוב

אליאב ואסתר שרה

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, חיים אהרן לייב בן רבקה, שמחה ג'וזת בת אליז, חיים בן סוזן סולטנה, סשה שלום בן דבורה רחל, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלוה, פייגא אולגה בת ברנה, רינה בת פיבי, אברהם בן רחמונא, רחל בת אסתר נחום בן שמחה. לידה קלה לרינה בת זהרה אנריאת. זרע של קיימא לחניאל בן מלכה ורות אוריליה שמחה בת מרים. לעילוי נשמת: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה.

